

Μάριος Καρακατσάνης

Η ιστορία της Εύας

Του κοριτσιού που δεν υπήρξε ποτέ...

Η ιστορία της Εύας

Του κοριτσιού που δεν υπήρξε ποτέ...

Όταν μια ψυχή μισεί θανάσιμα τη γέννησή της,
όταν η σύντομη ζωή που έχει ζήσει φαντάζει
αβάστακτη και ανούσια,
τότε μόνο μια επιλογή έχει, να σβήσει μια για πάντα
κάθε ίχνος της ύπαρξής της.
Μα αλίμονο σε αυτούς που θα τολμήσουν να την
αναζητήσουν...
Αυτή είναι η ιστορία της εννιάχρονης Εύας.

Ενός κοριτσιού που δεν υπήρξε **ποτέ...**

Η ιστορία βασίζεται σε αληθινό αστικό θρύλο
που με ενέπνευσε να τον κάνω διήγημα.

Από το πρώτο κιάλας λεπτό της γέννησής της, η Εύα έδειχνε ότι ήταν ένα ιδιαίτερο πλάσμα. Αντικρίζοντας για πρώτη φορά τον κόσμο, δεν έκλαψε ούτε για μια στιγμή. Ακόμα και όταν ο γιατρός τη χτύπησε ελαφρά για να αντιδράσει, εκείνη παρέμεινε πεισματικά σιωπηλή, λες και αδιαφορούσε επιδεικτικά για ό,τι συνέβαινε γύρω της. Γεγονός που ο γιατρός δεν άφησε να κρατήσει για πολύ, αφού επιτέλους αντέδρασε, όπως όλοι περίμεναν, όταν δέχτηκε άλλο ένα χτύπημα ελαφρώς πιο έντονο.

Σαν μωρό δεν ταλαιπώρησε καθόλου τους γονείς της, αφού σπάνια έκλαιγε για οποιονδήποτε λόγο. Καθόταν απλά στην κούνια της και κοιτούσε ανέκφραστη το ολόλευκο ταβάνι του παιδικού δωματίου της, με τους ροζ τοίχους και τα διάσπαρτα κουκλάκια στα δεκάδες μικρά ραφάκια που είχε τοποθετήσει ο πατέρας της.

Μιας και ήταν το μοναχοπαιδί τους, δεν ήξεραν αν μια τέτοια συμπεριφορά ήταν φυσιολογική ή όχι. Ρωτώντας φίλους και συγγενείς, το μόνο που άκουγαν ήταν πως έπρεπε να νιώθουν ευλογημένοι που ο Θεός τους χάρισε ένα τόσο ήσυχο παιδί.

Μα εκείνοι το ένιωθαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Είχαν μια ανησυχία που ούτε οι γιατροί μπόρεσαν να

τους την καθησυχάσουν, αφού όλοι έλεγαν πως ήταν πολύ νωρίς ακόμα για να εκφέρουν γνώμη. Από τη στιγμή που οι πρώτες εξετάσεις δεν έδειχναν τίποτα, τότε δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας.

Όσο μεγάλωνε η Εύα, εξελισσόταν σε ένα ιδιαίτερα έξυπνο όσο και πανέμορφο κοριτσάκι, που όλοι είχαν να πουν μια εξαιρετική κουβέντα γι' αυτό. Έτσι σιγά, σιγά οι γονείς της άρχισαν να ηρεμούν, πιστεύοντας πως τελικά όλα θα πήγαιναν καλά.

Στα πρώτα της χρόνια στο σχολείο, η Εύα έπαιζε με τα υπόλοιπα παιδιά σαν φυσιολογικό παιδί, μα σχεδόν πάντα έδειχνε αφηρημένη και πολύ σκεφτική. Πιο πολύ έδειχνε σαν να δοκίμαζε αυτό που έκανε και όχι να το απολάμβανε. Έτσι, βαριόταν πάρα πολύ γρήγορα και παράταγε το παιχνίδι στη μέση. Το αποτέλεσμα ήταν να τραβήξει την προσοχή των δασκάλων της που προσπάθησαν να την προσεγγίσουν, μα η μόνη απάντηση που έπαιρναν από εκείνη, ήταν ότι πολύ απλά δεν έβρισκε τίποτα το διασκεδαστικό σε αυτά που έκανε. Γεγονός που τους έκανε να απορήσουν και να ενημερώσουν τους γονείς της για αυτή τη συμπεριφορά. Όμως, όσο και αν προσπάθησαν να της τραβήξουν το ενδιαφέρον, ποτέ δεν κατάφεραν κάτι.

Υπήρξαν πολλές φορές που οι γονείς της είχαν έρθει σε αντιπαράθεση για το αν έπρεπε ή όχι να στείλουν το παιδί τους σε ειδικό, αλλά ο πατέρας της δεν ήθελε να αποδεχτεί ότι η κόρη του είχε κάποιο πρόβλημα και πάντα έφερνε αντίρρηση.

Μεγαλώνοντας η Εύα και αφού είχε μάθει πια να διαβάζει, αφιέρωνε πολύ χρόνο στο να μελετά την παιδική βίβλο, αλλά και γενικότερα οτιδήποτε από το οποίο θα μπορούσε να αντλήσει πληροφορίες για την ψυχή, αλλά και το σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης. Γι' αυτό, πολύ σύντομα ζήτησε από τους γονείς της να της δώσουν και μια κανονική βίβλο, θέλοντας να εμπλουτίσει ακόμα περισσότερο τις γνώσεις της.

Για ένα παιδί της ηλικίας της, το ενδιαφέρον που έδειχνε στο συγκεκριμένο ζήτημα ήταν κάτι που εξέπληξε ευχάριστα τους γονείς της, αφού νόμιζαν ότι η κόρη τους ήταν πράγματι ιδιαίτερη. Πίστεψαν ότι εκεί που τα άλλα παιδιά της ηλικίας της προτιμούσαν χαζά παιχνίδια και παραμυθένιες ιστορίες, η κόρη τους μελετούσε από πολύ νωρίς το νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης και θεώρησαν ότι μεγαλώνοντας, σίγουρα θα γινόταν μια πολύ σημαντική προσωπικότητα.

Μα η αλήθεια ήταν εντελώς διαφορετική. Η Εύα ένιωθε από πολύ νωρίς ένα αφόρητο μίσος για την ίδια της την ζωή. Έβλεπε τα πάντα ανούσια και αδιάφορα. Μισούσε ακόμα και τους συγγενείς της, που όταν έρχονταν κάθε φορά και την αγκάλιαζαν, άφηναν επάνω της τα σικαμερά τους σάλια με τα φιλιά τους. Αλλά αυτό που τη βασάνιζε περισσότερο απ' όλα, ήταν η πίστη της ότι δεν ανήκε σε αυτό τον κόσμο, και αυτό την έσπρωχνε να θέλει να μάθει ποιος τελικά τον έφτιαξε και γιατί. Μα δε μπόρεσε να πάρει καμία λογική απάντηση στα ερωτήματά της. Αντίθετα, διαπίστωσε ότι και οι μεγάλοι ζούσαν σε μια ψευδαισθήση, ουσιαστικά ένα παραμύθι φτιαγμένο για τη δική τους ηλικία.

Γι' αυτό πήρε τη μεγάλη απόφαση να σβήσει κάθε ίχνος της ύπαρξής της από αυτή τη γη. Σαν να μη γεννήθηκε ποτέ. Αποφάσισε να αφήσει πίσω όλους αυτούς που ζούνε στη δική τους πλάνη, όπως οι ψεύτικοι ήρωες στις σελίδες των παραμυθιών που της διάβαζε ο πατέρας της, όταν ήταν μικρή. Και όλα αυτά ήταν οι σκέψεις ενός παιδιού, μόλις εννέα ετών.

Έτσι, αφού κλείστηκε στο δωμάτιό της, η Εύα μάζεψε όλα τα ρούχα, παιχνίδια, αλλά και φωτογραφίες που υπήρχαν μέσα στο χώρο της. Ύστερα εκμεταλλευόμενη τη σύντομη απουσία των γονιών της, μάζεψε και από το υπόλοιπο σπίτι ό,τι μπορούσε να

αποδείξει την ύπαρξή της και αφού τα συγκέντρωσε όλα στο πάτωμα του δωματίου της, τα περιέλουσε με οινόπνευμα και τους έβαλε φωτιά. Βλέποντας τις καυτές φλόγες να γλύφουν κυριολεκτικά τα πάντα στο πέρασμά τους, απολάμβανε να τις παρακολουθεί να καταστρέφουν μια για πάντα ό,τι αποδεικτικό στοιχείο υπήρχε που την αφορούσε. Μια πραγματικά πρωτόγνωρη απόλαυση, που ποτέ δεν είχε ξανανιώσει στη σύντομη ως τώρα ζωή της. Αφού έγιναν όλα στάχτη και η φωτιά είχε ήδη προχωρήσει και στο υπόλοιπο δωμάτιο, έμενε μονάχα ένα πράγμα να καταστρέψει ώστε να γίνει η επιθυμία της πραγματικότητα. Τον ίδιο της τον εαυτό. Μόλις το πετύχαινε κι αυτό, τότε και μόνο τότε θα ήταν σαν να μην είχε γεννηθεί ποτέ. Χωρίς δισταγμό, η εννιάχρονη Εύα βούτηξε μέσα στις φλόγες αγκαλιάζοντας τες σαν να ήταν οι καλύτεροι της φίλοι και ουρλιάζοντας όπως την πρώτη μέρα που γεννήθηκε. Με αυτόν τον τρόπο εξαφανίστηκε μια για πάντα, αφήνοντας πίσω μονάχα στάχτες και μια έντονη φρικτή μυρωδιά, μέχρι που χάθηκαν και αυτά. Τα παρέσυρε ο δυνατός αέρας από το παράθυρο του δωματίου της, σε έναν κόσμο που για εκείνη δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο ένα παραμύθι για μεγάλους.

Αντικρύζοντας οι γονείς της Εύας το σπίτι τους να καίγεται και πλήθος κόσμου μαζεμένο απ' έξω να παρακολουθεί ανήμπορο να βοηθήσει, προσπάθησαν

να μπουν μέσα, μα ο κόσμος δεν τους άφησε. Η μητέρα του μικρού κοριτσιού ούρλιαζε με τρόμο και αγωνία, και ένιωθε τη ζωή της να καταρρέει, υποβασταζόμενη από το σύζυγό της, που έντρομος κι αυτός κοιτούσε ανήμπορος να κάνει οτιδήποτε.

Όταν οι πυροσβέστες κατάφεραν να σβήσουν τις φλόγες και μπήκαν πρώτοι μέσα στο σπίτι, μόλις βγήκαν έξω ενημέρωσαν τους γονείς ότι πέρα από τις στάχτες της καταστροφής που άφησαν πίσω τους, δεν βρήκαν τίποτε άλλο. Όμως κανένας από τους γείτονες δεν είδε να βγαίνει έξω η μικρή Εύα. Ακόμα και αυτοί που κατέφθασαν πρώτοι μόλις αντιλήφθηκαν την αρχή της τραγικής πυρκαγιάς, κατέθεσαν ότι ούτε άκουσαν φωνές για έκκληση βοήθειας, αλλά ούτε είδαν και κάποιον να βγαίνει από το σπίτι. Έτσι όλοι άρχισαν να αναρωτιούνται τι μπορεί να απέγινε η μικρή. Εφόσον η φωτιά δεν ήταν τόσο μεγάλης ισχύος ώστε να καταστρέψει ολοσχερώς το σώμα της και αφού πτώμα δεν βρέθηκε ποτέ, η μόνη τους ελπίδα ήταν ότι με κάποιο τρόπο η μονάκριβή τους κόρη μπορεί τελικά να είχε γλυτώσει. Όσο όμως και αν έψαξαν στη γειτονιά, στα κοντινά πάρκα, αλλά και στα γειτονικά νοσοκομεία, δε βρέθηκε ποτέ κανένα ίχνος της.

Έτσι πολύ γρήγορα η ιστορία της Εύας, έγινε ένας τοπικός θρύλος για τη μικρή τους πόλη, θέλοντας την

να ζει ακόμα και να περιπλανιέται μόνη, ψάχνοντας ακόμη τους γονείς της. Οι γονείς της πέθαναν γέροι και μόνοι, πνιγμένοι μέσα στον καημό και το μαράζι, στο σπίτι που έχτισαν ξανά στο ίδιο ακριβώς σημείο με το πρώτο, με την ελπίδα ότι ίσως κάποτε η κόρη τους επέστρεφε. Ένα σπίτι που ακόμα και μετά από 50 χρόνια που πέρασαν από το τραγικό συμβάν, κανένας ποτέ δεν θέλησε να το αγοράσει ή να το αξιοποιήσει με οποιονδήποτε τρόπο, θεωρώντας το κακορίζικο. Έτσι το άφησαν μόνο του να σαπίζει και να καταστρέφεται σιγά, σιγά μην έχοντας κανέναν πια να το περιποιείται.

Ενώ περνούσαν τα χρόνια, η ιστορία της μικρής Εύας είχε γίνει πια θρύλος για τη μικρή πόλη που είχε ζήσει κάποτε. Πολλά ανεξήγητα γεγονότα ήταν η αιτία που συνέβαλαν στη δημιουργία όσο και στη διατήρηση αυτού του θρύλου. Το βασικότερο όλων ήταν η σταδιακή εξαφάνιση όλων των συγγενών της, οι οποίοι πέθαιναν ο ένας μετά τον άλλο από ανεξήγητους λόγους. Μέχρι που δεν έμεινε πια κανείς που να μπορεί να ισχυριστεί ότι ανήκε κάποτε στο σόι του μικρού αυτού κοριτσιού. Έτσι πολύ γρήγορα σταμάτησαν όλοι στην πόλη να μιλούν για αυτά τα γεγονότα. Πίστευαν ότι λέγοντάς τα, η κατάρα που είχε στοιχειώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους, θα μεταφερόταν τώρα σε αυτόν που θα έπιανε στο στόμα του το όνομα του κοριτσιού. Έφτασαν ακόμα και στο σημείο να αμφισβητούν αν τελικά η Εύα ήταν όντως υπαρκτό πρόσωπο ή απλά ένας αστικός θρύλος σαν όλους τους άλλους. Με αποτέλεσμα, η Εύα και η ιστορία της να καθούν στη λήθη του χρόνου, σβήνοντας σαν καντήλι που του τελείωσε το λάδι, κάθε ανάμνηση τους γι' αυτήν.

«Μα σ' αλήθεια πιστεύεις αυτές τις ανοησίες;» ρώτησε η 25χρονη Κλερ το αγόρι της.

«Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε! Αμφιβάλω αν θυμάται κανείς τα ακριβή γεγονότα που συνέβησαν εκείνη την εποχή!» κατέληξε αμέσως μετά γελώντας.

«Ναι καλά, αυτό το λες εσύ! Για ρώτα τους γέροντες να δεις τι θα σου πουν! Αν σου απαντήσουν βέβαια...» της αποκρίθηκε, ενοχλημένος από τη δυσπιστία της, ο Άντονι.

«Μα ακούς τι λες; Κοντεύει να φτάσει σχεδόν έναν αιώνα αυτό το παραμύθι! Απορώ, ένας τόσο νέος άνθρωπος πώς μπορεί να πιστεύει σε κάτι τέτοια...» συνέχισε να του λέει σχεδόν κοροϊδεύοντας τον.

«Εντάξει, ας το αφήσουμε λοιπόν, είναι ανούσιο να το συζητάμε όλο αυτό», της απάντησε εμφανώς τσαντισμένος.

«Ωω έλα γλυκέ μου, μην παρεξηγείσαι. Συγγνώμη αν ήμουν λίγο απότομη...» του απάντησε όσο πιο γλυκά μπορούσε, καταλαβαίνοντας το λάθος της.

«Θα με συγχωρέσεις;»

«Καλά! Λες και μπορώ να κάνω αλλιώς» της είπε χαμογελώντας της γεμάτος αγάπη.

«Κι εγώ σε αγαπάω, το ξέρεις!» του απάντησε, ανταποδίδοντάς του τα τρυφερά συναισθήματα με ένα γλυκό φιλί στο στόμα.

«Μιας όμως και το ανέφερεις όλο αυτό, πώς το έλεγαν το κοριτσάκι;» τον ρώτησε αμέσως μετά, δείχνοντας αυτή τη φορά ειλικρινές ενδιαφέρον.

«Δεν ξέρω, ποτέ κανείς δεν ανέφερε το όνομά της. Μονάχα την ιστορία της λένε και αυτή θα πρέπει να είναι πολύ μεθυσμένοι για να τους την αποσπάσεις. Μόνο όταν πίνουν πολύ, θυμούνται τα παλιά και

ύστερα πίνουν ακόμα πιο πολύ για να τα ξεχάσουν. Μέχρι να πέσουν αναίσθητοι και να κοιμηθούν».

«Μάλιστα... ε λοιπόν, εγώ θα σου αποδείξω ότι όλα αυτά είναι ψέματα! Θέλεις;» τον ρώτησε η Κλερ γεμάτη ενθουσιασμό.

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε γεμάτος απορία ο Άντονι.

«Θα δεις!»

«Μην κάνεις καμιά βλακεία... Δεν παίζουν με αυτά!» της είπε ελαφρώς τρομαγμένος, θέλοντας να τη συνετίσει.

Μα όσο η Κλερ έβλεπε πόσο πολύ τα πίστευε όλα αυτά το αγόρι της, τόσο πιο πολύ πείσμωνε. Έτσι αποφάσισε την ίδια κιόλας μέρα, να κάνει μια μικρή επίσκεψη, στο σπίτι αυτό που όλοι πια φοβόντουσαν τόσο πολύ. Αν και δεν ήξερε τι ακριβώς αναζητούσε, είχε σκοπό να ψάξει να βρει οτιδήποτε θα μπορούσε να αποδείξει ότι το κοριτσάκι όχι μόνο υπήρξε, αλλά και ότι είχε πεθάνει εκεί μέσα. Και πως ένα απλό αλλά ωστόσο τραγικό συμβάν, το έκαναν ολόκληρο παραμύθι.

Πέρασαν τη μέρα τους διασκεδάζοντας και συζητώντας για άσχετα θέματα, και έχοντας πια βραδιάσει, ο Άντονι άφησε την Κλερ σπίτι της. Εκείνη μόλις τον είδε να απομακρύνεται, πήρε ένα φακό και αμέσως βγήκε ξανά έξω. Κατευθύνθηκε προς το

μισογκρεμισμένο σπίτι κοιτώντας προσεκτικά γύρω της και έφτασε ως το κατώφλι του. Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά ώστε να βεβαιωθεί ότι δεν την παρακολουθούσε κανείς, έσπρωξε με δύναμη την πόρτα.

Η σαθρή από τα χρόνια κάσα της, δεν άντεξε τη δύναμη που της άσκησε η Κλερ και άνοιξε με τη μία, κάνοντας τους σκουριασμένους μεντεσέδες της να τσιρίζουν σαν μωρό που κλαίει. Ανάβοντας το φακό που κρατούσε στα χέρια της, έσπρωξε ελαφρά την πόρτα πίσω της ίσα για να μη δείχνει ότι ήταν ανοικτή. Μια απόκοσμη μυρωδιά σαπίλας και εγκατάλειψης γέμισε αμέσως τα ρουθούνια της, προκαλώντας στη μύτη της ένα ελαφρύ τσούξιμο. Περιφερομένη στα άγνωστα δωμάτια του σπιτιού, παρατηρούσε τη διακόσμησή του, που το αδυσώπητο πέρασμα του χρόνου είχε κυριολεκτικά καταστρέψει.

«Μα καλά, κανείς δεν θέλησε να τα αξιοποιήσει όλα αυτά;» σκέφτηκε βλέποντας όμορφα αντικείμενα να έχουν φθαρεί μια για πάντα.

Καθαρίζοντας τεράστιους ιστούς από αράχνες, και αποφεύγοντας δεκάδες τρωκτικά και έντομα στο διάβα της, που έτρεχαν τρομαγμένα από παντού, η Κλερ συνέχιζε να εξερευνά τον χώρο.

Ήταν πράγματι μια πολύ γενναία κοπέλα! Από πολύ μικρή της άρεσε να παίζει σκληρά αγορίστικα παιχνίδια και μάλιστα να θριαμβεύει σχεδόν πάντα σε αυτά. Αυτό όμως που την ξεχώριζε πάντα από την ομήγυρη, ήταν το πείσμα της. Αν της έμπαινε μια ιδέα στο μυαλό, τίποτε και κανείς στον κόσμο δεν μπορούσε να της την βγάλει.

Ξαφνικά άκουσε έναν παράξενο θόρυβο στο πάνω μέρος του σπιτιού και έστρεψε γρήγορα το φακό της προς τα εκεί.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε κοιτάζοντας προς τα πάνω.

Μα δεν πήρε καμία απάντηση.

Ακούγοντας ξανά τον ίδιο θόρυβο, μόνο που αυτή την φορά ήταν σαν κάτι να σερνόταν, η Κλερ ένιωσε ότι είχε δύο επιλογές. Είτε να φύγει τρέχοντας μακριά από εκεί, είτε να πάει να δει τι συνέβαινε. Και επειδή η πρώτη επιλογή δεν ήταν ποτέ κάτι που τη χαρακτήριζε, αποφάσισε να αφήσει προς το παρόν την έρευνά της στο κάτω επίπεδο και να ανέβει επάνω.

Φωτίζοντας κάθε της βήμα, ανέβαινε πολύ προσεκτικά τη σάπια σκάλα του σπιτιού, κοιτώντας όχι μόνο μπροστά αλλά και γύρω της. Εφάρμοζε μια από τις πολλές διδαχές του πατέρα της, που της έλεγε ότι αυτός που δεν αιφνιδιάζεται εύκολα, έχει και τις

περισσότερες ελπίδες επιβίωσης. Όμως, αν μάθαινε ο πατέρας της τι τρέλα έκανε αυτή τη στιγμή, σίγουρα θα την κατσάδιαζε, λέγοντάς της ότι αυτό που έκανε ήταν τεράστια ανωριμότητα και απερισκεψία από μέρους της. Ύστερα θα μονολογούσε για την ξεροκεφαλιά της, αναθεματίζοντας αυτόν που της την κληρονόμησε... Δηλαδή τον ίδιο.

Μπαίνοντας μέσα στο πρώτο δωμάτιο που βρήκε μπροστά της, διαπίστωσε πως βρισκόταν σε μια κρεβατοκάμαρα, η οποία σύμφωνα με τον εναπομένοντα εξοπλισμό της, πρέπει να ανήκε στους γονείς του κοριτσιού. Μα όταν πλησίασε το κρεβάτι, της έκανε ιδιαίτερη εντύπωση το γεγονός ότι αν και απελπιστικά βρώμικο και γεμάτο περιπτώματα ζώων, ωστόσο ήταν ακόμα στρωμένο, λες και κάποιος το περιποιόταν έστω και σε αυτή την κατάσταση. Στην προσπάθειά της να δει καλύτερα, έστρεψε το φακό της μέσα στο δωμάτιο, ώστε να έχει μια πιο καλή εικόνα του χώρου που βρισκόταν. Αποτυπώνοντας τα πάντα, γύρισε ξανά προς τη μεριά του κρεβατιού για να αντικρίσει αυτή τη φορά έντρομη, μια τεράστια μαύρη γάτα να πετάγεται καταπάνω της, βγάζοντας έναν ανατριχιαστικό ήχο και με τα λαμπερά της μάτια να σκίζουν το σκοτάδι.

Η Κλερ αιφνιδιασμένη ούρλιαξε με τρόμο και πέφτοντας κάτω της ξέφυγε ο φακός που κατρακύλησε μερικά μέτρα πιο πέρα απ' αυτήν. Ανακτώντας πολύ γρήγορα τον έλεγχο του εαυτού της, σηκώθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε τινάζοντας από πάνω της ό,τι βρωμιές είχαν κολλήσει στα ρούχα της. Πιο πέρα έβλεπε τη λαμπερή δέσμη του φακού να φωτίζει ακόμη και έτρεξε προς το μέρος του για να τον πιάσει. Μα λίγα εκατοστά πριν τον αγγίξει, ο φακός έσβησε βυθίζοντας τα πάντα μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Άπλωσε το χέρι της για να τον πιάσει και να τον ανάψει ξανά, μα έντρομη διαπίστωσε ότι ο φακός δεν ήταν στη θέση του. Ψάχνοντας πλέον στα τυφλά, προσπαθούσε απεγνωσμένα να εντοπίσει το φακό, μα όσο κι αν έψαχνε δεν τον έβρισκε. Μέχρι που ένιωσε ένα παγωμένο χέρι να αγγίζει ελαφρά το δικό της. Ένοιωσε την ανάσα της να κόβεται και τράβηξε απότομα το χέρι της πίσω, μα ακόμα ένιωθε το περίεργο άγγιγμα επάνω της. Με τα πόδια της μουδιασμένα από το φόβο, άρχισε να σέρνεται προς τα πίσω ελπίζοντας πως θα έβρισκε την έξοδο της κρεβατοκάμαρας. Και τότε ένιωσε την πλάτη της να ακουμπά επάνω σε κάτι σκληρό, κάτι που από όσο μπορούσε να καταλάβει, έμοιαζε να είναι με άνθρωπο που στεκόταν όρθιος. Γυρνώντας το κεφάλι προς τα πίσω είδε μια σκιά να την κοιτάζει, με την ολόλευκη

κόρη των ματιών της να είναι στραμμένη προς το μέρος της. Ουρλιάζοντας από τρόμο, η Κλερ σύρθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε μακριά από αυτήν, μα όπου και αν πήγαινε ένιωθε την σιχαμερή ανάσα του πλάσματος δίπλα της.

«Δεν υπάρχουν...» άκουσε άξαφνα μια απόκοσμη παιδική φωνή να ακούγεται παντού σε όλον το χώρο.

«Σε παρακαλώ, μη μου κάνεις κακό» φώναξε κλαίγοντας η Κλερ.

«Δεν υπάρχουν...» άκουσε να επαναλαμβάνει ξανά η φωνή, αυτή την φορά πολύ πιο ψιθυριστά.

«**Μα εσύ με αναζήτησες!**» ούρλιαξε αμέσως μετά, με τις ολόλευκες κόρες των ματιών να διαστέλλονται τόσο πολύ που φώτισαν ακνά το δωμάτιο. Αυτό ανάγκασε την Κλερ να αντικρίσει το φρικιαστικό πρόσωπο του πλάσματος αυτού. Ήταν ένα παιδικό πρόσωπο που ήταν όλο καμένο, ενώ όλη η δεξιά πλευρά του έλειπε, αφήνοντας εκτεθειμένα τα σάπια παιδικά του δόντια. Ανάμεσά τους υπήρχε ό,τι είχε απομείνει από ένα κομμάτι μελανιασμένης γλώσσας που παλλόταν σπασμωδικά δεξιά και αριστερά.

«**Γιατί;**» άκουσε να τη ρωτά το απόκοσμο αυτό πλάσμα, μα η Κλερ σχεδόν παράλυτη από το φόβο της, ήταν αδύνατο να αρθρώσει λέξη.

«**Γιατί;**» τη ρώτησε ξανά, γέροντας αυτή τη φορά το κεφάλι ελαφρά προς τα δεξιά. Με ένα βλέμμα τόσο

διαπεραστικό, που την έκανε να νιώθει ότι της έσκιζε τα εσώψυχα.

«Γιατί υπάρχουν», της ψιθύρισε με όσο κουράγιο μπορούσε να βρει εκείνη την στιγμή.

«**ΠΟΤΕ!**» ούρλιαξε το πλάσμα γεμάτο οργή, προκαλώντας την κατάρρευση ενός μικρού ξύλινου δοκαριού από το ταβάνι. Αρκετά βαρύ όμως ώστε να κόψει την ανάσα της Κλερ καθώς έπεσε επάνω στο στήθος της.

«Και όμως υπάρχουν..» ήταν τα τελευταία της λόγια, λίγο πριν ξεψυχήσει. Λόγια που εξαγριώσαν ακόμα πιο πολύ το πλάσμα, που δεν έμεινε ικανοποιημένο ακόμα και όταν την είδε να αφήνει σπαράζοντας, την τελευταία της ανάσα. Ουρλιάζοντας γεμάτο μίσος, το επόμενο πράγμα που ακούστηκε ήταν ένας ανάλαφρος θόρυβος σαν αμμοθύελλα. Και αμέσως μετά μια τεράστια χειμαρρώδης γυαλιστερή σκιά άρχισε να ξεπροβάλει σχεδόν από όλα τα σημεία του κτίσματος. Καταλήγοντας η σκιά αυτή στο δωμάτιο που βρισκόταν το άψυχο κορμί της άτυχης κοπέλας, μέσα από το ακνό λευκό φως των ματιών του πλάσματος, ξεπρόβαλαν οι σκιές από εκατομμύρια έντομα. Ήταν θέμα λίγων λεπτών για να κατασπαράξουν τη φρέσκια σάρκα, αφήνοντας πίσω τους μονάχα ένα διαλυμένο σκελετό, που τα τρωκτικά του σπιτιού φρόντισαν να σκορπίσουν στις υπόγειες φωλιές τους.

Μετά από αυτό τα πάντα βυθίστηκαν για άλλη μια φορά στο σκοτάδι, φέρνοντας και πάλι στο σπίτι την απόκοσμη ησυχία του.

Μετά την εξαφάνιση της Κλερ η μικρή πόλη άρχισε να βουίζει ασταμάτητα σαν μία κυψέλη, ειδικά όταν διαδόθηκε από τον Άντονι ποια ήταν η τελευταία τους συζήτηση και ότι η Κλερ σκόπευε να κάνει κάτι σχετικά μ' αυτό.

Νέες συζητήσεις αναζωπυρώθηκαν και λέγοντας ο καθένας από μια δική του εκδοχή, πολύ γρήγορα τα νέα διαδόθηκαν και εκτός πόλης, προκαλώντας το ενδιαφέρον διάφορων περιέργων που ήθελαν να διαπιστώσουν με τα μάτια τους τι συνέβαινε, αφού αυτά που άκουγαν άγγιζαν τα όρια του παράλογου.

Ένας απ' αυτούς ήταν και ο συνταξιούχος ερευνητής Έβανς, ο οποίος είχε σαν χόμπι να διαψεύδει τους τοπικούς θρύλους διαφόρων πόλεων, χάρις στις γνώσεις αλλά και τις διασυνδέσεις που είχε από παλιά. Το πρώτο του βήμα ήταν να ερευνήσει το τοπικό ληξιαρχείο για να σιγουρέψει αν όντως είχε γεννηθεί αυτό το κορίτσι ή όχι. Μαθαίνοντας το όνομά του, κίνησε γη και ουρανό ώστε να εντοπίσει ό,τι στοιχείο μπορούσε να βρει, δίκως όμως κάποιο αποτέλεσμα. Έτσι, είχε πλέον μπροστά του δύο επιλογές. Πρώτον, να ερευνήσει αν ίσως κάποιος είχε καταστρέψει τα αρχεία αυτά, ποιος μπορεί να το είχε κάνει και ποιος ο σκοπός του, και δεύτερον, να βεβαιωθεί αν όντως το κορίτσι αυτό δεν γεννήθηκε

ποτέ και απλά ανήκε ουσιαστικά στη σφαίρα της φαντασίας, όπως η πλειοψηφία εκατοντάδων αστικών θρύλων που είχε διαλευκάνει.

Αρχίζοντας από την πρώτη επιλογή, ερεύνησε όλο το ιστορικό της οικογένειας, καθώς και όλων των συγγενών της. Πράγματι, οι περισσότεροι από αυτούς είχαν πεθάνει πάρα πολύ νέοι και μάλιστα κάτω από περίεργες συνθήκες, ωστόσο όσο απίθανες κι αν ήταν, πάντα υπήρχε μια εξήγηση. Εκτός από ένα μακρινό συγγενή τους που είχε βρεθεί νεκρός στο σπίτι του σε πλήρη αποσύνθεση, σαν να ήταν νεκρός πολλά χρόνια, ενώ υπήρχε κατάθεση από ένα γείτονα ότι του είχε μιλήσει μόλις 3 μέρες πριν από το θάνατό του. Αυτό ήταν πράγματι πολύ ενδιαφέρον, όσο και το γεγονός ότι κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει τι μπορεί να είχε συμβεί σε αυτόν τον άντρα. Αντίθετα, φρόντισαν να τον θάψουν και να καλύψουν την υπόθεση όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Οι μόνοι που πέθαναν φυσιολογικά και από φυσικά αίτια, ήταν οι γονείς του κοριτσιού, για τους οποίους όμως δεν αναγραφόταν πουθενά ότι είχαν κάποιο παιδί ή γενικότερα κάποιον κληρονόμο. Όλα έδειχναν ότι το κορίτσι που ερευνούσε δεν υπήρξε ποτέ και ότι προφανώς ερευνούσε άλλη μία μυθοπλασία. Ωστόσο, επειδή αυτή η περίπτωση είχε κάποιες ιδιαιτερότητες, όπως το περίεργο πτώμα του μακρινού συγγενή,

καθώς και οι απίστευτες συμπτώσεις που είχαν συμβεί σε κάθε συγγενικό πρόσωπο της οικογένειας λίγες μέρες πριν το θάνατό του, τον έκανε να θέλει να την ερευνήσει ακόμα περισσότερο. Δεν θεωρούσε τυχαίο πως όλοι όσοι είχαν πεθάνει, διεκδικούσαν το νέο σπίτι της οικογένειας και προσπαθούσαν επιπλέον να κλείσουν σε γηροκομείο το γηραιό ζευγάρι, φροντίζοντας φυσικά από πριν να πάρουν την επιμέλειά τους. Μα κάθε φορά, λίγο πριν τα καταφέρουν, πάντα κάτι πάθαιναν. Και η απληστία τους ήταν τόσο μεγάλη που όταν κάποιος πέθαινε, αντί να τους δημιουργηθούν ερωτήματα, αντίθετα το έβλεπαν ως ένα ευτυχές γεγονός που τους έβγαζε από τη μέση ακόμα ένα εμπόδιο.

Διαβάζοντας όλα αυτά, ο Έβανς χαμογέλασε σκεπτικός. Αναρωτιόταν πως αν πράγματι η ιστορία της Έβας ήταν αληθινή, τότε όντως είχε κάθε λόγο να θέλει να αποσύρει την ύπαρξή της από έναν κόσμο που ήταν γεμάτος από σάπιους ανθρώπους που ζούσαν στον απύθμενο κόσμο της υποκρισίας. Πώς όμως θα μπορούσε ένα τόσο μικρό παιδί να αντιληφθεί κάτι τέτοιο; Σίγουρα θα έπρεπε να ήταν ένα πολύ ιδιαίτερο κορίτσι για να μπορούσε να αντιληφθεί αυτά που συνέβαιναν γύρω της. Και σίγουρα θα ήθελε να μάθει ποιος έφτιαξε έναν τέτοιο κόσμο αφήνοντας τους ανθρώπους μόνους να επιβιώνουν μέσα σ' αυτόν.

Κουνώντας όμως το κεφάλι του έδιωξε γρήγορα αυτές τις σκέψεις, πιστεύοντας ότι δεν υπήρχε περίπτωση να υπήρχε ένα τέτοιο παιδί.

Παράλληλα με την έρευνα του Έβανς, υπήρχε και κάποιος άλλος που ασχολούνταν με την υπόθεση. Ο Ρίτομοντ ή όπως ήταν γνωστός στον κόσμο ο ενδιάμεσος Ριτς. Ο Ριτς ζούσε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του εξαπατώντας τον κόσμο, κάνοντας τους να πιστεύουν ότι μπορούσε να μιλάει με τους νεκρούς. Έτσι τους έπαιρνε αδρά λεφτά για να τους μεταφέρει τα μηνύματα που δήθεν λάμβανε από τους νεκρούς συγγενείς τους. Μα ουσιαστικά αυτό που έκανε ήταν να χρησιμοποιεί την αρχαιοελληνική μέθοδο της Πυθίας. Λέγοντας τους φράσεις πάντα με διαφορετικό νόημα, κατάφερνε να τους ξεγελά, ακόμα και όταν κάποιοι τον αμφισβητούσαν.

Η ιστορία της Εύας τον τράβηξε γιατί θεώρησε ότι ήταν η καλύτερη ευκαιρία για να ενισχύσει αρκετά την εικόνα του. Με την έκταση που είχε πάρει το θέμα αυτό, αν το εκμεταλλευόταν σωστά, σίγουρα θα ακουγόταν και το όνομά του μαζί με του μικρού κοριτσιού, και τότε εκατοντάδες κορόιδα θα έσπευδαν να τον επισκεφτούν πληρώνοντας μια περιουσία για να ακούσουν μια του λέξη.

Ανακοινώνοντας επίσημα σε όλο τον κύκλο του αλλά και σε όλα τα τοπικά κανάλια ότι είχε σκοπό να έρθει σε επικοινωνία με την ψυχή του κοριτσιού, αν όντως υπήρχε, θα έλυνε μια για πάντα το μυστήριο γύρω από την ύπαρξή της. Αυτό που είχε σκοπό βέβαια να κάνει, ήταν να πει ότι μίλησε με την ψυχή της αδικοκαμένης Εύας και ότι δεν είναι μύθος η ιστορία της. Δεν μπορούσε να κάνει και διαφορετικά, γιατί αν έλεγε ότι δεν υπήρχε, θα έλεγαν οι κατακριτές του ότι δεν μπορούσε να της μιλήσει γιατί ήταν απατεώνας. Έτσι με αυτό τον τρόπο θα βούλωνε μια για πάντα τα φαφλατάδικα στόματά τους. Ή τουλάχιστον των περισσότερων από αυτούς, ενώ παράλληλα θα έφερνε και νέους πελάτες που θα πίστευαν το ψέμα του.

Έχοντας αυτά στο νου του, ο Ριτς άρχισε να δίνει συνεντεύξεις στα κανάλια και να προσκαλεί ανοικτά τις κάμερες μαζί του, στο σπίτι που υποτίθεται ότι γεννήθηκε και πέθανε η Εύα. Βέβαια δεν θα έμπαιναν μέσα μαζί του, αφού τα φώτα και ο θόρυβος θα τάραζαν το πνεύμα, όπως τους είπε χαρακτηριστικά, αλλά να τον περίμεναν έξω. Ωστόσο, δέχτηκε τη συμφωνία να έχει ένα ενσωματωμένο μικρόφωνο στο πουκάμισό του, ώστε να κατέγραφε ζωντανά ό,τι θα συνέβαινε μέσα στους χώρους του σπιτιού.

Όλη αυτή η έκταση που είχε πάρει απότομα η μικρή πόλη, όπως γίνεται πάντα, κατάφερε να διχάσει τον πληθυσμό της σε μια ποικιλία απόψεων, όπου η κάθε πλευρά είχε και τα επιχειρήματά της. Η πλειοψηφία του κόσμου έλεγε να αφήσουν την ψυχή του κοριτσιού στην ησυχία του και να μην την κάνουν έρμαιο εκμεταλλευτών και απατεώνων. Μια άλλη μερίδα ανθρώπων υποστήριζε ότι όλη αυτή η ιστορία ήταν ένα παραμύθι και ότι τζάμπα ασχολείται ο κόσμος μαζί της. Ενώ κάποιοι άλλοι ήταν παντελώς αδιάφοροι, λέγοντας ότι όπου και αν κρυβόταν η αλήθεια δεν είχε σημασία, αφού η πόλη δεχόταν πλήθος κόσμου με αποτέλεσμα να βγάζουν χρήματα τα τοπικά μαγαζιά. Μα το μόνο που κατάφερναν όλες οι πλευρές ανεξαιρέτως, ήταν να δίνουν τροφή σε στόματα λύκων που ήξεραν πάρα πολύ καλά πώς να εκμεταλλευτούν τέτοιες καταστάσεις, με το πρόσχημα της δήθεν ενημέρωσης του κοινού.

Φτάνοντας ο Ριτς στο σπίτι των γονιών της Εύας, κάτι που φρόντισε να γίνει βράδυ για δημιουργία εντυπώσεων, αφού το κανάλι που εξυπηρετούσε τον ετοίμασε κατάλληλα, ήταν πλέον έτοιμος να δώσει την παράστασή του.

«Μιλώ στο πνεύμα που στοιχειώνει αυτό τον χώρο», φώναξε στεκούμενος στην εξώπορτα και αμέσως όλοι

οι προβολείς έπεσαν επάνω του, κάνοντας κυριολεκτικά τη νύχτα μέρα.

«Αν δεν επιθυμείς να εισβάλω στο χώρο σου δώσε μου ένα σημάδι» φώναξε αμέσως μετά.

Περιμένοντας λίγα λεπτά, κοιτούσε δήθεν με σοβαρό ύφος γύρω του, ψάχνοντας για το πιθανό σημάδι. Και τότε έκπληκτος είδε στην πόρτα που στεκόταν απέναντι της, να πέφτει κάτω το πόμολο που την άνοιγε. Νιώθοντας μια απόκοσμη ανατριχίλα σε όλο του το κορμί, έκανε μερικά βήματα πίσω, έχοντας καρφωμένο το βλέμμα στην τρύπα που είχε αφήσει πίσω του το πεσμένο πόμολο.

«Τι συμβαίνει Ριτς;» άκουσε μια φωνή από το ακουστικό που φορούσε στο αυτί.

Εκείνος κοιτώντας πίσω του, αντίκρισε τις δεκάδες κάμερες που είχαν μαζευτεί από όλες τις γειτονικές πόλης, γεγονός που οφειλόταν στον ίδιο. Αυτός τις είχε καλέσει, ώστε να είναι σίγουρος ότι θα δουν οι πάντες αυτό που θα έκανε. Τώρα όμως ένιωθε απίστευτα παγιδευμένος. Αν έκανε πίσω, όλος ο κόσμος θα γέλαγε μαζί του και θα καταστρεφόταν μια για πάντα η καριέρα του. Έτσι δεν είχε άλλη επιλογή από το να βρει το κουράγιο και να συνεχίσει. Σκεπτόμενος τι θα έκανε τόσα λεφτά που θα έβγαζε όταν με το καλό τελείωνε όλο αυτό το παραμυθάκι, ένιωσε το ηθικό του

να αναπερώνεται. Εξάλλου τι θα μπορούσε να του συμβεί με τόσο κόσμο και άλλες τόσες κάμερες απέξω;

«Κανένας λόγος ανησυχίας. Το σπίτι είναι ερείπιο και αρχίζει να διαλύεται» τους απάντησε ψύχραιμος σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

«Οκ... συνέχισε σε καλύπτουμε, είμαστε **ζωντανά** να ξέρεις» άκουσε μια ανέκφραστη επαγγελματική φωνή να του απαντά.

Παίρνοντας μερικές βαθιές ανάσες, κοίταξε για τελευταία φορά την τρύπα στην πόρτα και αμέσως μετά συνεχίζοντας την παράστασή του από εκεί που την άφησε φώναξε:

«Εφόσον δεν αντίκρισα κάποιο σημάδι, μπαίνω μέσα».

Έσπρωξε ελαφρά την πόρτα και εκείνη άνοιξε αμέσως χωρίς καμία δυσκολία, δείχνοντάς του ότι ίσως τελικά και να είχε υπερβάλει πριν.

Μπαίνοντας μέσα και κάνοντας μερικά βήματα στα ενδότερα του σπιτιού, η πόρτα έκλεισε από μόνη της κάνοντας έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Ο Ριτς πετάχτηκε από τη θέση του και έσπευσε ξανά πίσω, μα όσο και αν προσπαθούσε να την ανοίξει αυτή δεν άνοιγε με τίποτα.

«Με ακούτε;» ρώτησε ανήσυχος, σκύβοντας όσο μπορούσε το κεφάλι προς το μικρόφωνο που φορούσε στο στήθος.

«**Με ακούτε;**» φώναξε ξανά. Μα όπως και πριν δεν πήρε καμία απάντηση.

Ξεροκαταπίνοντας γεμάτος ανησυχία, έβγαλε τον τεράστιο φακό που του είχε δώσει το συνεργείο και κατευθύνθηκε προς τον όροφο. Έλπιζε ότι θα έβρισκε κάποιο παράθυρο για να τους κάνει νόημα να τον βγάλουν έξω, αφού εκεί που βρισκόταν τα πάντα ήταν καλυμμένα με ξύλα, προφανώς για να αποτρέψουν τους κλέφτες να λεηλατήσουν το σπίτι.

Ανεβαίνοντας προσεκτικά τις σκάλες, μπήκε στο πρώτο δωμάτιο που συνάντησε μπροστά του και φωτίζοντας το χώρο γύρω του αντίκρισε στο πάτωμα μερικά γυναικεία ρούχα που αν και ξεσκισμένα, ωστόσο φαινότουσαν σύγχρονης ραφής. Αποκλείεται να φόραγαν τέτοια ρούχα πριν από 80 περίπου χρόνια.

Τρομαγμένος πλέον, έφυγε γρήγορα από το δωμάτιο που βρισκόταν, και φωτίζοντας ξανά στο μικρό και στενό διάδρομο του σπιτιού, μπήκε σε ένα μικρότερο δωμάτιο, όπου δύσκολα μπορούσε να καταλάβει σε ποιον θα μπορούσε να ανήκει. Πέρα από ένα

σαπισμένο και διαλυμένο κρεβάτι δεν υπήρχε τίποτε άλλο, παρά μόνο ένας τεράστιος μαύρος κύκλος στο κέντρο του ξύλινου πατώματος, σαν να είχε βάλει κάποιος φωτιά. Πράγμα που του έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση, αφού σύμφωνα με αυτά που γνώριζε, το σπίτι αυτό κτίστηκε πάνω στα ερείπια του παλιού και ποτέ κανείς δεν είχε αναφέρει ότι είχε πάρει και αυτό φωτιά. Δεν είχε σκοπό όμως να κάτσει και να λύσει το μυστήριο αυτό, έτσι κατευθύνθηκε αμέσως προς το θαμπωμένο από τη βρωμιά τόσων χρόνων, παράθυρο του δωματίου.

Προσπάθησε να το καθαρίσει με το μανίκι του, ενώ έβλεπε αχνά τα φώτα των προβολέων απέξω, μα όσο και αν κουνούσε τα χέρια του δεν μπορούσε να τον δει κανείς. Θέλησε τότε να στρέψει τον φακό προς το μέρος τους κάνοντας τους σινιάλα, όταν ένωσε ξαφνικά ένα δυνατό χέρι επάνω στον ώμο του, κάνοντας συγχρόνως τον φακό του να σβήσει. Γυρνώντας αιφνιδιασμένος προς τα πίσω αντίκρισε μια αιωρούμενη φιγούρα που φωτιζόταν αμυδρά από τα φώτα των προβολέων. Ουρλιάζοντας από τρόμο, ο Ριτς προσπάθησε να ξεφύγει μα του ήταν αδύνατο. Ένωθε το σώμα του σαν να ήταν καρφωμένο στο πάτωμα. Κοίταξε προς τα κάτω και αντίκρισε έντρομος τα πόδια του βυθισμένα στο ξύλινο πάτωμα του δωματίου, σαν να είχαν βυθιστεί σε υγρό μπετόν που

στερεοποιήθηκε. Μόνο που αντί μπετόν επρόκειτο για ξύλο, που του κάλυπτε τα πόδια ως επάνω από τα παπούτσια του. Ήταν μια φρικτή εικόνα που του έδινε την εντύπωση ότι δεν είχε καθόλου κάτω άκρα. Φυτεμένος κυριολεκτικά μέσα στο δωμάτιο αυτό, γυρνούσε τον κορμό του μια προς τα πίσω και μια ξανά μπροστά, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή του κόσμου έξω από το σπίτι. Μα βυθισμένος μέσα στο σκοτάδι και με το τζάμι τόσο πολύ θαμπό, ήξερε ότι δεν είχε καμία ελπίδα να τον δει κανείς από αυτούς εκεί έξω.

«Σε παρακαλώ μη με πειράξεις» είπε κλαίγοντας και νιώθοντας τα ούρα του να μουσκεύουν το παντελόνι του.

«Θα.. θα πω σε όλους ότι είμαι ένας απατεώνας! Θα το κάνω! αλήθεια! στο ορκίζομαι!» μονολόγησε αμέσως μετά, θεωρώντας ότι το πλάσμα αυτό τον τιμωρούσε για τα ψέματα του.

«Θέλησες να συναντήσεις κάτι που ποτέ δεν θέλησε να υπάρξει», του απάντησε το πλάσμα με την απόκοσμη φωνή του.

Και πλησιάζοντάς τον, με την κομμένη της μελανιασμένη γλώσσα που προεξείχε από το δεξί της μάγουλο, του έγλυψε ελαφρά το πρόσωπο.

Ο Ριτς φωνάζοντας με όλη του τη δύναμη, ένωσε ξαφνικά το πρόσωπό του να καταρρέει σε μικρά

κομμάτια και ακούγοντάς τα να πέφτουν στο πάτωμα, ούρλιαζε από τους φρικτούς πόνους που ένιωθε. Τότε η Εύα τον άρπαξε με τα σάπια χέρια της, του γύρισε τον κορμό τέρμα πίσω σπάζοντάς τον και δίνοντάς του μια δυνατή σπρωξιά, πέταξε το πάνω μέρος του κορμιού του από το παράθυρο, κομματιάζοντας το. Παραμένοντας τα πόδια του ακόμα φυτεμένα στο ξύλινο πάτωμα σαν μικρό δεντράκι, να "ποτίζονται" από το ζεστό του αίμα, μέχρι που έπεσαν κάτω και αυτά, αμέσως μόλις το μικρό δωμάτιο βυθίστηκε για άλλη μια φορά στο πυκνό του σκοτάδι.

Σχεδόν ταυτόχρονα ακούστηκαν φωνές πανικού, με τις κάμερες να καταγράφουν ζωντανά ό,τι διαδραματιζόταν εκείνη τη στιγμή. Εκατομμύρια κόσμος αντίκρισε με το στόμα ανοικτό, το άψυχο κορμί του Ριτς να πέφτει από το παράθυρο του ερειπωμένου σπιτιού, μέσα από την τηλεόρασή τους, δικαιώνοντας όλους αυτούς που έλεγαν ότι έπρεπε να αφήσουν την ψυχή του κοριτσιού στην ησυχία της. Ωστόσο ο Ριτς πήρε αυτό που πάντα επιθυμούσε, να γίνει το όνομα του παγκοσμίως γνωστό και όλοι να μιλάνε γι' αυτόν.

Από την άλλη μεριά, όταν έμαθε ο Έβανς τι είχε συμβεί και παρακολούθησε το απόσπασμα της πτώσης του Ριτς ξανά και ξανά από την τηλεόραση που το

επαναλάμβανε κάθε μέρα, άρχισε να αναθεωρεί για το αν έπρεπε τελικά να συμμετάσχει και αυτός στην έρευνα. Αν κάτι τον είχε διδάξει η πείρα του τόσα χρόνια που ασχολούνταν με τις έρευνες, ήταν ότι ποτέ δεν έπρεπε να προσπαθείς να βρεις κάποιον ή κάτι που δεν ήθελε να βρεθεί. Αυτός ήταν και ο λόγος που ήταν όχι μόνο ζωντανός αλλά και αρτιμελής. Ήξερε πότε έπρεπε να τα παρατήσει και δεν ντρεπόταν καθόλου γι' αυτό.

Όσοσο κάτι μέσα του, του έλεγε ότι έπρεπε να κάνει κάτι, ώστε να αποτρέψει και άλλους να ασχοληθούν με την έρευνα της ιστορίας της Εύας. Γιατί όσο το σπίτι αυτό βρισκόταν εκεί, πάντα θα προσέλκυε σαν μαγνήτης, τους ελαφρόμυαλους που θα επιχειρούσαν να εντοπίσουν πρόσωπα και γεγονότα, που ήταν πλέον εμφανές ότι δεν ήθελαν να αποκαλυφτούν. Έτσι έβαλε σε εφαρμογή ένα σχέδιο, που πίστευε ότι θα έδινε ένα τέλος μια και καλή, σε όλο αυτό που συνέβαινε εδώ και τόσα χρόνια.

Άρχισε να δίνει συνεντεύξεις επικαλούμενος την πείρα που είχε, αλλά και το αξιόπιστο όνομα που είχε καταφέρει να κτίσει τόσα χρόνια, αποδεικνύοντας με χειροπιαστές αποδείξεις ότι το κορίτσι αυτό όντως δεν υπήρξε ποτέ, αποκρύβοντας ωστόσο, όλες τις μελανές και ύποπτες αναφορές για την ύπαρξή της. Μάλιστα

εξηγούσε στον κόσμο, ότι ανέκαθεν ο άνθρωπος είχε τη μανία να δημιουργεί μύθους και φανταστικές ιστορίες γύρω από διάφορα γεγονότα. Μάλιστα έλεγε χαριτολογώντας, ότι το τραγελαφικό ήταν πως σε όλες τις έρευνές του πάντα συναντούσε δεκάδες ανθρώπους, που ο κάθε ένας ισχυριζόταν ότι όχι μόνο ήξερε θεωρητικά καλύτερα από τους άλλους τον εκάστοτε μύθο, αλλά ήταν και μάρτυς της ύπαρξής του! Το αποτέλεσμα στο τέλος ήταν να χάνεται η αρχική μορφή του μύθου και να μαθαίνει ο κόσμος μια διαφορετική εκδοχή, ανάλογα με το ποιος τους την έλεγε. Κάτι αντίστοιχο πιθανολογούσε ότι συνέβαινε και σε αυτή την ιστορία. Γι' αυτό πρότεινε να γκρεμιστεί το σπίτι αυτό, γιατί μόνο έτσι θα σταματούσε αυτός ο παραλογισμός. Αλλιώς θα θρηνούσαν και άλλα θύματα.

«Μιας και αναφερθήκατε στα θύματα, τι έχετε να μας πείτε για τον αποτρόπαιο θάνατο του ενδιάμεσου Ριτς; Τι εξήγηση έχετε να μας δώσετε πάνω σε αυτό το θέμα;» τον ρώτησε με πονηρό ύφος ένας δημοσιογράφος, σε άλλη μια από τις συνεντεύξεις που έδινε ζωντανά ο Έβανς.

«Χαίρομαι πολύ που με ρωτήσατε και για αυτό!» του απάντησε χαμογελώντας ο Έβανς, δείχνοντας εντελώς ατάραχος στην παγίδα ερώτηση του δημοσιογράφου.

«Κάνοντας έρευνα και για το ίδιο το θύμα, ανακάλυψα ότι δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μόνο ένας απατεώνας. Και μάλιστα ένας πνιγμένος στα χρέη απατεώνας! Προφανώς θέλησε να βγάλει πολλά χρήματα, εκμεταλλευόμενος εκτός από την αφέλεια των πελατών του και αυτό το επίκαιρο γεγονός. Κατά την γνώμη μου, δεν τον σκότωσε κανένα φάντασμα, αλλά η απληστία του!» ξεκίνησε να τους λέει ο Έβανς έχοντας μελετήσει πολύ καλά τα λόγια του, αφού ήξερε ότι θα τον ρωτούσαν σίγουρα και για το χαμό αυτού του κλόουν όπως τον αποκαλούσε.

«Είμαι σίγουρος ότι ως τσαρλατάνος που ήταν, άρα και μη εξοικειωμένος πραγματικά με το αντικείμενο που υποτίθεται ότι ασχολούνταν, άκουγε τους φυσικούς θορύβους του σπιτιού, καθώς και τα παιχνίδια που θα έπαιζε το μυαλό του εκείνη τη στιγμή, βιώνοντας μονάχος και τρομοκρατημένος, τη σκοτεινή ατμόσφαιρα που ο ίδιος είχε υποβάλει σε μια ανούσια δοκιμασία τον εαυτό του». Συνέχισε να τους λέει, ακολουθώντας κατά γράμμα το σχέδιο του.

«Βέβαια ανούσια για μας! Για εκείνον υπήρχε νόημα και ουσία σε όλο αυτό! Να βγάλει χρήματα μέσω της δημοσιότητας που θα αποκτούσε! Προφανώς το σχέδιο του δεν πήγε όπως το περίμενε και μη γνωρίζοντας καθόλου το χώρο που βρισκόταν, σκόνταψε και έπεσε από το παράθυρο κάνοντάς τον κομμάτια. Τραγικό μεν, αλλά μόνος του προκάλεσε

αυτή την τύχη. Μάλιστα αν δείτε προσεκτικά τα πλάνα, θα δείτε ότι στην αρχή διστάζει να μπει μέσα στο σπίτι κάνοντας μερικά βήματα πίσω! Αν φοβήθηκε από την είσοδο και μόνο, φανταστείτε τι έπαθε και τι ένωσε μπαίνοντας μέσα!» Κατέληξε επιχειρηματολογώντας για άλλη μια φορά.

«Και πιστεύετε ότι ένα παράθυρο είναι ικανό να κόψει έναν άνθρωπο στην μέση;» τον ρώτησε ξανά ο δημοσιογράφος πιστεύοντας ότι αυτή τη φορά είχε καταφέρει να στριμώξει τον Έβανς με αυτή του την ερώτηση.

«Τι να σας πω... Δεν έχω πέσει ποτέ από παράθυρο και μάλιστα τέτοιου ύψους και σας διαβεβαιώνω πως ούτε έχω σκοπό να το κάνω!» του απάντησε εκείνος γελώντας, αποφεύγοντας περίτεχνα την ερώτηση.

Το σχέδιο του Έβανς άρχισε να λειτουργεί ακριβώς όπως το περίμενε, αφού πήρε με το μέρος του την πλειοψηφία του κόσμου. Αυτοί που δεν πίστευαν την ιστορία της Έβας ένωσαν ότι δικαιώνονται, βλέποντας στο πρόσωπό του κάποιον που μπορούσε να μιλήσει εκ μέρους τους, και μάλιστα διαθέτοντας έναν αδιαμφισβήτητο σεβασμό χάρις στην πείρα και τον επαγγελματισμό που διέθετε. Ενώ αυτοί που ήθελαν να αφήσουν ήσυχη την ψυχή τους, δεν τους ένοιαζε το τι έλεγε, αρκεί να μην ξανά ασχολούνταν ποτέ κανείς μαζί της.

Και ήταν τέτοια η υποστήριξή τους, που μαζεύοντας υπογραφές αλλά και βγαίνοντας και οι ίδιοι στα κανάλια, απαίτησαν πράγματι το σπίτι αυτό να γκρεμιστεί.

Το αίτημά τους δεν μπορούσε να μην γίνει αποδεκτό από την πολιτεία, αφού αφενός δεν υπήρχε κανείς που να διεκδικούσε τα δικαιώματα αυτού του σπιτιού και αφετέρου κανείς κάτοικος αυτής της πόλης δεν το ήθελε. Έτσι με συνοπτικές διαδικασίες το γκρέμισε, κτίζοντας στη θέση του ένα κτήριο όπου θα φιλοξενούσε αλλά και θα έτρεφε άστεγους. Καταστρέφοντας έτσι μια για πάντα, ό,τι μπορεί να θύμιζε την Εύα και την ιστορία της, και πιστεύοντας ότι γρήγορα όλοι θα ξεχνούσαν το άσχημο παρελθόν του, αφού πλέον σε αυτό το σημείο οι άνθρωποι μόνο αγάπη και φροντίδα θα μπορούσαν να βρουν.

Αποδεικνύοντας έτσι σε όλους αυτούς που πίστευαν ότι ο κόσμος αυτός μόνο δυστυχία μπορεί να προσφέρει, ότι υπάρχει και η βαθιά ανθρώπινη πλευρά που κρύβει μέσα της κάθε ανθρώπινη ψυχή. Μια πτυχή του ανθρώπου που φανερώνεται συνήθως δυστυχώς, μόνο μετά από τη θυσία όλων αυτών που πίστευαν πάντα στο αντίθετο.

ΤΕΛΟΣ